

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **A. Ř.** zastoupen Mgr. Petrem Sigmundem, advokátem v České Lípě, Jiráskova 614, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2012, č. j. 379/2012,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 8. 2012, č. j. 379/2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.308 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Sigmunda, advokáta, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 19. 10. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. j. 379/2012 ze dne 17. 8. 2012, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-13209-35/D-Bp-2012 ze dne 23. 4. 2012, kterým mu byla podle § 213 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, stanovena povinnost vydat bezdůvodné obohacení, které vzniklo plněním bez právního důvodu – neoprávněným poskytováním výsluhového příspěvku za dobu od dne přiznání invalidního důchodu, tj. od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2012.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, ředitele odboru sociálního zabezpečení, ve věcech služebního poměru, ze dne 23. 4. 2012, byla účastníkovi řízení stanovena povinnost vydat bezdůvodné obohacení získané na výsluhovém příspěvku za dobu ode dne 1. 1. 2007 do 31. 3.

2012 v celkové výši 337.731 Kč s tím, aby uvedenou částku vrátil do osmi dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění správní orgán uvedl, že jako bývalý příslušník, jemuž je poskytován výsluhový příspěvek, byl povinen podle § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru do osmi dnů oznámit vznik invalidity, a že stanovenou ohlašovací povinnost nesplnil. Vzhledem k tomu, že uplatnil žádost na přiznání invalidního důchodu u České správy sociálního zabezpečení, (dále jen „ČSSZ“), nemohl být k datu souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku, tj. ke dni 1. 1. 2007, posouzen nárok na výplatu výsluhového příspěvku podle § 160 služebního zákona. Z tohoto důvodu došlo k bezdůvodnému obohacení.

Žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2012, č. j. 379/2012, byl zamítnut rozklad účastníka řízení, v němž se žalovaný vypořádal s námitkou, že existenci částečné invalidity nijak netajil, že o ní věděla ošetřující lékařka, posudková komise sociálního zabezpečení a ČSSZ. Žalovaný uvedl, že tato skutečnost nic nemění na tom, že účastník řízení nesplnil ohlašovací povinnost podle § 213 zákona o služebním poměru. Argument, že o zákonem stanovené povinnosti nevěděl, není právně relevantní. Žalovaný nevyhověl ani námitce pobírání výsluhového příplatku v dobré víře, neboť § 213 zákona o služebním poměru neobsahuje ustanovení o tom, že pobírání výsluhového příspěvku v dobré víře vylučuje povinnost vydat bezdůvodné obohacení. Za pobírání plnění v dobré víře nelze považovat plnění poskytované v důsledku porušení zákonné povinnosti stanovené příjemci tohoto plnění.

Žalovaný se zabýval i námitkou promlčení s tím, že nárok bezpečnostního sboru ve skutečnosti vznikne teprve po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bez rozhodnutí služebního funkcionáře nelze o peněžitém nároku bezpečnostního sboru vůbec uvažovat. Platí to nejen o bezdůvodném obohacení, ale i o povinnosti nahradit škodu a o dalších peněžitých plněních ve prospěch bezpečnostního sboru.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Namítal, že není zřejmé, proč žalovaný požaduje vyplátit právě částku 337.731 Kč.

Žalobce odkazoval na rozhodnutí Ministerstva vnitra, ředitele odboru sociálního zabezpečení, ve věcech služebního poměru, ze dne 16. 3. 2012, č. j. OSZ-13209-33/D-Bp-2012, jímž mu byla podle § 160 odst. 1 služebního zákona stanovena výplata výsluhového příspěvku od 1. 1. 2007 ve výši 1.986 Kč; od 1. 1. 2008 ve výši 2.016 Kč; od 1. 1. 2009 ve výši 2.061 Kč; od 1. 1. 2011 ve výši 2.102 Kč; od 1. 1. 2012 ve výši 2.119 Kč. Tvrdil, že toto rozhodnutí nezrušilo rozhodnutím Ministerstva vnitra, odbor sociálního zabezpečení, ze dne 17. 12. 2004, č. j. OSZ-13209/2004, jímž mu byl zvýšen od 1. 1. 2005 příspěvek za službu na 7.519 Kč, a že ke změně původního pravomocného rozhodnutí mohlo dojít pouze cestou obnovy řízení, anebo přezkumného řízení. O pravomocně rozhodnuté věci nelze rozhodnout opětovně, a to ještě se zpětnou platností. Tuto skutečnost odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 3. 2012 přechází bez povšimnutí, a přestože je žalobce nenapadnul odvoláním, nemůže ve svém důsledku způsobit zpětnou změnu pravomocně přiznaného nároku.

Žalobce namítal, že jeho částečná invalidita byla zjištěna dne 9. 5. 2005, a že žalovaný vychází ze zákona o služebním poměru z roku 2003, který nabyl účinnosti až dnem 1. 1. 2007, a že tento fakt činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

Žalobce dále namítal, že podle § 213 odst. 1 zákona o služebním poměru je bezdůvodným obohacením prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního důvodu nebo z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno. Podle žalobce se ani jedna kvalifikace nevztahuje na jeho věc. Původní rozhodnutí o přiznání příspěvku za službu bylo vydáno a bylo právním důvodem plnění, nebylo neplatné a nebylo ani zrušeno.

Žalobce znovu namítal promlčení části nároku žalovaného a tvrdil, že pokud by získával v jednotlivých měsících počínaje dnem 1. 1. 2007 bezdůvodné obohacení, je právo na jeho vydání promlčováno u každé žalobcem přijaté platby zvlášť, a to zřejmě ve lhůtě tří let podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť tento zákon neupravuje zvlášť promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2012 navrhnul žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud ověřil, že je zde založeno:

- rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 23. 4. 2003, č. j. OSZ-13209-9/VD-Pc-2003, bylo proto deklarováno, že žalobci od 1. 6. 2002 náleží výplata výsluhového příspěvku ve výši 7.133 Kč měsíčně;
- rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 16. 3. 2012, č. j. OSZ-13209-33/D-Bp-2012 bylo proto deklarováno, že žalobci od 1. 1. 2007 náleží výplata výsluhového příspěvku ve výši 1.986 Kč měsíčně - rozdíl mezi výší výsluhového příspěvku 8.039 Kč a částečným invalidním důchodem ve výši 6.053 Kč.

Podle § 213 zákona o služebním poměru za bezdůvodné obohacení se považuje prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z

rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno. Bezpečnostní sbor nebo příslušník, který získá bezdůvodné obohacení, je povinen je vydat.

Podle § 160 zákona o služebním poměru při souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu nebo invalidního důchodu⁷⁴) se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, jestliže je vyšší než některý z uvedených důchodů, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem. Rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem se zjišťuje ke dni přiznání starobního důchodu nebo invalidního důchodu anebo ke dni úpravy invalidního důchodu při změně stupně invalidity. Jde-li o souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu, považuje se ode dne přiznání starobního důchodu za výsluhový příspěvek toliko rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem k tomuto dni a nadále se samostatně zvyšuje podle § 159 bez přihlídnutí k výši důchodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. září 2010, č. j. 3 Ads 87/2010 – 43, ustanovení § 160 odst. 1 zákona o služebním poměru (souběh výsluhového příspěvku s důchody) dopadá jak na případy, kdy nárok na výsluhový příspěvek vznikl dříve než nárok na dávku důchodového pojištění, tak na případy, kdy tomu bylo naopak. Výše rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem se zjišťuje vždy ke dni jejich reálného souběhu a v této výši se poté výsluhový příspěvek přiznává k výplatě.

Podle § 163 zákona o služebním poměru bývalý příslušník, jemuž je poskytován výsluhový příspěvek, je povinen oznámit bezpečnostnímu sboru do 8 dnů vznik invalidity. Nepožádá-li bývalý příslušník v případě, že se stal invalidním, o přiznání invalidního důchodu anebo nejpozději do 2 let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod o přiznání starobního důchodu, výplata výsluhového příspěvku se zastaví. Požádá-li bývalý příslušník o přiznání invalidního důchodu později, než je stanoveno ve větě druhé, stanoví se rozdíl způsobem uvedeným v 160 a případný rozdíl výsluhového příspěvku se doplatí. (odst. 1) Bývalý příslušník je povinen bez zbytečného odkladu oznámit bezpečnostnímu sboru přijetí do služebního poměru podle tohoto zákona nebo do služebního poměru vojáka z povolání a změnu místa trvalého pobytu. (odst. 2)

Žalobce přiložil k žalobě rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 17. 12. 2004, č. j. OSZ-13209/2004, bylo proto deklarováno, že žalobci od 1. 1. 2005 náleží výplata výsluhového příspěvku ve výši 7.519 Kč měsíčně. Tímto rozhodnutím ze dne 17. 12. 2004 došlo tedy ze strany Ministerstva vnitra ke změně původního rozhodnutí o přiznání příspěvku za službu, aniž by k tomu došlo cestou obnovy řízení nebo v rámci přezkumného řízení. Žalobce tento způsob změny původního rozhodnutí bez dalšího akceptoval.

Pokud žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 16. 3. 2012, č. j. OSZ-13209-33/D-Bp-2012, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobci byl přiznán výsluhový příspěvek dne 23. 4. 2003 a jeho výše byla v průběhu let v souladu se zákonem valorizována a posléze upravena směrem dolů ze zákonných důvodů, které byly žalobci v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 3. 2012 patřičně vysvětleny. Citovaným rozhodnutím ze dne 16. 3. 2012 nebyl žalobci opětovně přiznán příspěvek za službu, resp. výsluhový

příspěvek. Tímto rozhodnutím bylo pouze deklarováno, že od 1. ledna 2007 žalobci náleží výplata výsluhového příspěvku ve výši rozdílu mezi vyšším výsluhovým příspěvkem a nižším částečným invalidním důchodem z důvodu existence souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku a nároku na výplatu částečného invalidního důchodu podle ustanovení § 160 odst. 1 zákona o služebním poměru, ve znění do 31. prosince 2008. Jak sám žalobce koneckonců uvedl v podané žalobě, odvolání proti rozhodnutí ze dne 16. 3. 2012 ani nepodal.

Žalobce měl a mohl splnit oznamovací povinnost upravenou ustanovením § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru po nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy po 1. 1. 2007, neboť od 1. 1. 2007 se na žalobce vztahují v plném rozsahu příslušná ustanovení tohoto zákona.

Citovaným ustanovením § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru je stanovena povinnost bývalého příslušníka, jemuž je poskytován výsluhový příspěvek, oznámit bezpečnostnímu sboru do 8 dnů vznik plné nebo částečné invalidity nebo vznik nároku na výplatu dávek nemocenského pojištění. Žalobce tuto povinnost jednoznačně nesplnil. Pokud oznámil pobírání příspěvku za službu, resp. výsluhového příspěvku v rámci podání žádosti o přiznání částečného invalidního důchodu příslušné úřadovně ČSSZ, nelze toto oznámení považovat za splnění povinnosti podle § 163 odst. 1 věty první citovaného zákona. Nesplněním této povinnosti žalobce zavinil, že mu byl výsluhový příspěvek vyplácen od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2012 v plné výši bez právního důvodu.

V inkriminované věci je nesporné, že dnem nabytí účinnosti zákona č. 361/2003 Sb. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, tj. dnem 1. 1. 2007, byl žalobce povinen oznámit, že jeho částečná invalidita byla zjištěna dne 9. 5. 2005, a že tedy pobírá invalidní důchod a současně výsluhový příspěvek. Žalobce tak ovšem neučinil, a tím porušil zákon o služebním poměru a podle názoru soudu naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 213 zákona o služebním poměru.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dne 4. 8. 2011 bylo porovnáním databáze příjemců dávek ČSSZ a orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra zjištěno, že žalobci byl ČSSZ nepřislušně od 15. 11. 2005 přiznán částečný invalidní důchod, a to od 1. ledna 2010 (invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně). ČSSZ žalobci částečný invalidní důchod přiznala na základě jeho žádosti sepsané v rozporu s ustanovením § 110 odst. 1, 4 a 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. V této žádosti žalobce neuvedl, že pobírá příspěvek za službu od odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Výplata invalidního důchodu byla ČSSZ zastavena dnem 15. 10. 2011.

Po předání výplaty invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra rozhodnutím ze dne 16. března 2012, č. j. OSZ-13209-31/D-Bp- 2012, přiznal žalobci podle ustanovení § 43 písm. a), § 44 a § 45 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platném k listopadu 2005, částečný invalidní důchod, a to od 15. 11. 2005 ve výši 5.481 Kč měsíčně (podle článku II bodu 8. zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se částečný invalidní důchod od 1. 1.

2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně). S ohledem na ustanovení § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., kdy při souběhu nároku na příspěvek a na částečný invalidní důchod náleží oprávněnému podle jeho volby buď příspěvek, nebo důchod, byl žalobce současně na dobu od 15. 11. 2005 do 31. 12. 2006 vyzván k volbě mezi příspěvkem za službu a částečným invalidním důchodem. Podáním ze dne 22. ledna 2012 žalobce zvolil na dobu od 15. 11. 2005 do 31. 12. 2006 výplatu příspěvku za službu, takže mu po tuto dobu nenáležela výplata částečného invalidního důchodu.

Za dobu od 1. 11. 2007 do 15. 10. 2011 ČSSZ na invalidním důchodu vyplatila žalobci částku ve výši 386.512 Kč. Od orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra na invalidním důchodu náležela za dobu od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2012 žalobci částka ve výši 427. 588 Kč. Po zúčtování částek vyplacených ČSSZ a částek náležejících od orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra činil rozdíl, tj. doplatek na invalidním důchodu ve výši 41.076 Kč. Příspěvek za službu poskytovaný podle zákona č. 186/1992 Sb. se od 1. 1. 2007 ve smyslu ustanovení § 225 zákona o služebním poměru považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona. Od 1. 11. 2007 se tedy na výsluhový příspěvek žalobce vztahují v plném rozsahu příslušná ustanovení zákona o služebním poměru, tj. mimo jiné i ustanovení § 160 odst. 1 citovaného zákona, ve znění do 31. 12. 2008, podle kterého se při souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku a na výplatu částečného invalidního důchodu výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, jestliže je vyšší než částečný invalidní důchod, a to ve výši rozdílu mezi příspěvkem a důchodem.

Žalovaný tedy teprve ve vyjádření k žalobě uvedl, jakým způsobem dospěl k závěru, že bezdůvodné obohacení na výsluhovém příspěvku za dobu od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2012 činí celkem částku ve výši 337.731 Kč. Nicméně takové vysvětlení a odůvodnění v napadeném rozhodnutí, stejně tak i v prvostupňovém rozhodnutí, chybí.

Městský soud v Praze proto musel přisvědčit žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí právě ohledně výše částky, kterou by měl být žalobce povinen vydat.

Městský soud v Praze potom musel přisvědčit další žalobní námitce týkající se promlčení nároku ze strany žalovaného. Tuto námitku žalobce uplatnil již ve svém odvolání, nicméně žalovaný ji vypořádal nedostatečným způsobem, když žalobce odbyl tvrzením, že peněžitý nárok bezpečnostního sboru vznikne teprve po nabytí právní moci rozhodnutí o tomto nároku. Bez rozhodnutí služebního funkcionáře nelze o nároku na peněžité plnění bezpečnostního sboru uvažovat, a proto nárok na vrácení bezdůvodného obohacení nemohl být promlčen, neboť dosud neexistuje.

Podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru se právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídně jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.

Podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.

Ustanovení § 213 zákona o služebním poměru, obsahující skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení, nestanoví žádnou vlastní promlčecí lhůtu. Vztahuje se proto na

tento případ obecné ustanovení § 207 odst. 1 téhož zákona. Povinností žalovaného proto bylo přezkoumat k uplatněné odvolací námitce, které nároky vůči žalobci jsou již promlčeny, což se však nestalo.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 1.500 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 7.308 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová